

Kiss Edit

CSILLA

Nesze neked, Ábel – gondolta, vagy talán ki is mondta, miközben a sárga hulladékgyűjtőbe vágta a könyvet. Egy pillanatig megállt a következő mozdulatban, hogy kihalássza-e onnan, de aztán nem foglalkozott többet ezzel, hanem elkezdte előírásosan lehámozni magáról a védőfelszerelést. Bármennyire is mérges volt, ezek a mozdulatok már maguktól mentek. Az elején, a kezdeti bizonytalanságban még megakadt néha, de most már szinte gondolkodás nélkül vette le az egyik kesztyűt, arcpajzsot, overallt, a másik gumikesztyűt, mindent begyúrt a könyv tetejére, majd befordult a nővéri szobába, és maszkot is cserélt. A veszélyérzetük már megszűnt, de a védekezés jól begyakorolt mozdulatsora megmaradt.

A főnővér kérdő tekintettel nézett fel rá a számítógép mellől, ő visszabólintott, „elvitték”, majd ki is fordult a helyiségből. Még mindig mérges volt, vagy valami hasonló. Igazából nem is tudta, hogy milyen indulat hullámszik benne ekkora erővel. Próbálta definiálni, ahogy a pszichológus korábban tanácsolta, de most csak az erejét érezte ennek az egésznek. Még mindig a fiú arcát látta maga előtt, nem is ijedt, inkább beletörődő tekintetét, amellyel ránézett, amikor rácsukta a mentő ajtaját. Ezzel a tekintettel nézett rá, mióta felkerült rá az oxigénmaszk. Azelőtt még érdeklődő volt, kíváncsi, és bár időnként ijedt, azért összességében bizakodó, és fiatalosan szemtelen. Az Ábelt is azért hozta be neki, mert Tamási figurájára emlékeztette. Amikor kiderült, hogy őt is Ábelnek hívják, többször említette is neki ezt. „Tudom, a suliban is mondták” – vágta rá a fiú. Majd vásott kamaszos mosolyával hozzátette: „Talán reinkarnáció, de nem sikerült túl jól, ötven kilóval több lett. Jó na, hetven”. Nemcsak túlsúlyos volt, hanem cukorbeteg is, ez lehetett a magyarázata annak, hogy ilyen fiatalon ennyire leverte ez a betegség. Ez az új nyavalya, amiről még ők, a fertőző harcedzett katonái – ahogy a tévéhíradókban szerették őket emlegetni – sem tudtak semmit az elején. Most már valamivel többet. Például azt is, hogy akit átvisznek az intenzívra, az ritkán megy haza

onnan – gondolta most, és még mindig dühös volt. Nem egy embert látott már meghalni, szó szerint megfulladni, mióta a Covid van, napi szinten van újjáélesztés is, sikeres, sikertelen, látta a röntgenfelvételeken a gyulladás által szitává szedett tüdőket, azt hitte, hozzászakott már ehhez. De most, hogy rácsukta Ábelre a mentőautót, és azóta is csak dühöng tehetetlenségében, úgy tűnik, hogy mégsem. Még jó, hogy nem én kell beszéljek az anyjával – futott át benne a gondolat. Elnyomta a cigijét, aztán visszament az osztályra, és nagyon összpontosított, hogy a feladataira figyeljen. Csak azokra. Este, amikor már támolygott a fáradtságtól a tizenkét órás műszak után, mégis eszébe jutott Ábel, és annak a beutalása után rögtön megkedvelt, melegbarna, mosolygós szemei. Messengeren beírta a fiú nevét egy intenzíves kolléganőjének, akivel rég nem beszélt már, de az a fajta kolléga volt, akivel két hónap után is lehetett ugyanott folytatni. „Mit tudsz róla?” – kérdezte. „Oké, nincs gépen, monitorizálják, Bándi az ügyeletes” – írta vissza szinte azonnal Flóra. Ettől megnyugodott, nem fogják gépre rakni, csak ha nagyon muszáj, gondolta még elalvás előtt.

Másnap későn kelt, csak ténfergett a lakásban, a terembe se ment el, pedig mostanában nagyon szigorúan fogta magát, hogy ne hagyja ki. A macska örült a szabadnapnak, hozzábújt, de most ez is idegesítette. „Mi a helyzet a gyermekkel?” – kérdezte végül Flórát. Tudta, hogy ma ő is szabad, de remélte, hogy már nem alszik, s hamar válaszol. Tévedett, soká kapott választ, rövidet és sokkolót: „Romlott, gépen van, altatjuk”.

Később már nem emlékezett, hogy került ki az utcára, s azt sem tudta felidézni, hogy merre járt egész délután. Állítólag beszélt telefonon Beával is, a pszichológus legalábbis állította, hogy felhívta időpontért. Program után fogadta, kint már sötét volt, az ajtón túl pedig már az esti kezeléssel csörömpöltek a kolléganők. Bea több osztályt vitt, furcsa volt itt, az onkológián beszélni vele. „A poszttraumas stressz akár hónapokkal a trauma után is jelentkezhet, te pedig folyamatosan átéled ezt a traumát a járvány kezdete óta. Tudom, min mentek keresztül. Megterhelő, és nagyon nehéz ez. Teljesen benne van a képben a depresszió, a hangulatingadozás, a düh” – hallotta a hangját, de mintha csak messziről, valami szűrőn át jött volna. „Végigbeszéljük a folyamatot, adok egy enyhe nyugtatót is, pihensz kicsit. Bemész

holnap dolgozni?” – hallotta a kérdést, bólintott, és aztán egyszer csak otthon volt.

Ez a furcsa köd a következő napokban is vele maradt. Tette a dolgát, bejárt dolgozni, átvette a betegeket, elvégezte a kezeléseket, beöltözött, kivetkőzött, beszélgetett, hazament. De nem maradt meg sok ezekből a napokból. Csak néhány pillanat. A doktornő elszürkült arca az egyik újraélesztés után. A szeméből sütő mélységes kiábrándulás. A szemöldökén összegyűlt izzadság. A főnővér sietős, hajszolt és hajszoló mondatai, nem is a tartalmuk, csak a hangulatuk, az állandósult pánik, a hajsza. A többiek fáradtságának egy-egy képe, ahogy kezelés után kijönnek a kórteremből. Saját fáradtsága, a fájó vállai, a betegek fájdalma, türelmetlensége és félelme. Tudta, hogy jobban jelen kellene lennie, de nem ment, s most már nem is akarta, hogy menjen. Ábel barna szemeit látta maga előtt a kórtermeket lassan teljesen megtöltő nénik és bácsik szemgödrében, a lepedőbe burkolva előírászerűen néhány órára félretett halottak arcában, mindenhol. Nem értette. Nem szerelemmel szerette a fiút, még csak sosem volt gyermeke pótlásaként sem érzett iránta. Egyszerűen csak kedves volt, magával ragadó, vidám és őszinte és vicces, és annyira más, mint az a sok fájdalom és félelem, ami addig és főként azóta volt. Ábel kacagott, amikor az első kezelés alkalmával hozzászólt, kérdezte, hogy van. „Köszönöm, primán, most vágtam be a flekkent szalmapityókával, maga biztos a sört hozta” – mondta szemtelenül. „Nem sör, koktél” – mutatta ő az infúziós zacskót, s fűzte fel az állványra. „Az is jó lesz, valamitől szédüljek el” – mondta a fiú, aztán így folytatták másnap is, harmadnap is. A kórterem többi lakója is megvidámodott Ábeltől, mintha könnyebb lett volna így elviselni ezt az ismeretlent, a fájdalmat, a légszomjat, a félelmet. Senki nem ment még haza mellőle, a másik két bácsi rosszabbul kezdte, de jobban bírta, mint ő. Az öregekről lekerült az oxigénmaszk akkor, amikor Ábelre fel. „Még soha nem szuszogott senki így bele az orromba. Jó, még a nyakamba se” – próbált akkor is poénkodni, amikor ő eligazította az orra alatt a vékony csövet. De akkor már kezdett megjedni a fiú. Akkor hozta be neki a könyvet. Egyre kevesebbet fogja a telefonját, gondolta ő, legalább olvasson. „Megvolt ez már nekem, mint a csajok többsége” – kacsintott még rá akkor a régi pillantásával a fiú. „Akkor ez azt jelenti, hogy egyáltalán nem olvastad még” – vágott

ő vissza, majd összenevettek, mert Ábel még a látszatát sem akarta fenntartani annak, hogy igaz lenne, amit mondott, annyira csak a poén kedvéért dobta be. De már nem is olvasott aztán. Csak egyre többet feküdt, és nézett ki az ablakon. Odakint, a kertben ezer színben ragyogtak a fák, és ő tágra nyitotta az ablakot, hogy az októberben még mindig melegen sütő nap simogasson életet ennek a gyermeknek a testébe. Aztán szólt a doktornő, hogy Ábelnek rosszabb a röntgenje. Hogy át fog kellene vinni. Másnap mondták meg neki, akkor ijedt lett a szeme, de még belefért egy gyenge „hogy fogok röhögni, ha intubálnak” poén. Az esti kezeléskor már beletörődő volt, ernyedt és gyenge, alig válaszolt neki, csak a kezét szorította vissza. A két gumikesztyűn át is érezte, hogy lázas, még mindig lázas. Még csak nem is látott soha maszk nélkül – jutott eszébe, amikor rácsukta a mentő ajtaját, s tépte volna le a maszkot, hogy nevéssen rá a fiúra legalább az ablakon keresztül, de az autó már mozdult. Ő pedig úgy maradt ott az udvaron, mint akit elhagytak, mint aki elárvult, vagy mint akit elárultak.

Hetekig tartott ez a magányos, zsibbadt állapot. Ott volt, de mintha mégsem. Létezett, de mintha csak látszólag tette volna. Eljárt Beához, de mindig lifttel ment az ötödikre, hogy ne kelljen az intenzív előtt elmennie. Nem akart Ábelről érdeklődni többet, félt is attól, amit megtudhat, de zavarta az is, hogy ennyire szakmaiatlanul aggódik ezért a fiúért. Húsz éve dolgozott nővérként, de eddig még ilyen nem fordult elő. „Hosszas lesz ez, de meglesz” – mondogatta neki Bea, mintha valami kézzelfogható dologra gyúrnának a beszélgetéseikkel, mintha azért kurkászna végig heti kétszer az életét, a napjait, hogy egyszer csak meglegyen valami szép, kerek eredmény, valami jutalom, amit kézbe kap, magasra emel, és aztán ismét a helyére kerül minden. De semmi ilyen nem történt. Igaz, idővel kicsit oszlott a zsibbadtság. Közben kevesebb lett a beteg is, több a szusszanás, a korábban állandósult készültség belesimult egy új rendbe. Csilla még sokáig úgy érezte, ködben mozog, tapogatózik, mintha a valósága valaki másé lenne.

Több mint két hónap telt el így. A fertőző épülete mögött ködöt pipált minden reggel a hegy, és az éjjeli műszakok után a meleg épületből kilépve ráfagyott a pára Csilla szempillájára. Egyik ilyen hideg, ködös

reggelen a kocsija mellett várta valaki. Zömök alak, kabátban, kapucnival. Nem tudta ki lehet, aztán amikor az feléje fordult, megállt benne egy röpke pillanatra a levegő. „Szia, itt vagyok. Voltam a rengetegben, de visszajöttem, hehe. Ezt neked hoztam” – mondta félszegen Ábel, és egy virágsokrot nyújtott feléje. Csilla egy ideig csak nézte, megsápadt, lefogyott, de még mindig kövérkés arcát, melegbarna, ismét mosolygó szemeit. Aztán megölelte, kettejük közé gyűrve a virágsokrot, és csak sírt, zokogott és ölelte, fogta, szorította a gyermeket.

Rügy I.